

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΧΑΡΑ (Μάρκ. 15, 43-47 και 16, 1-8)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στον Ώρωπό, στις 7/5/1995).

1. Η χαρά τῶν ἀγίων

Τά πρώτα λόγια πού εἶπε ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός μετά τήν ἀνάσταση ἦταν τό «χαίρετε». Συγκινούμεθα βαθειά. Ὅλοι μας ποθοῦμε νά ἔχουμε στή ζωή μας χαρά. Ὅλοι ἀγωνιζόμαστε νά βροῦμε χαρά. Κανένας δέν θέλει τήν λύπη. Παρά ταῦτα, πρέπει νά προσέξουμε, γιατί κάτω ἀπό τό ὄνομα «χαρά», κρύβονται χίλιες δυό ἀπομιμήσεις της. Ὁ ἄνθρωπος ἐπί παραδείγματι, αἰσθάνεται χαρά ὅταν κάνει τό καθήκον του. Αἰσθάνεται χαρά καί ὅταν συμπεριφέρεται στόν ἄλλο μέ ἐγωισμό, ὅταν τόν ταπεινώνει. Αἰσθάνεται χαρά ὅταν θυμώνει. Αἰσθάνεται χαρά ὅταν ἱκανοποιεῖ τά πάθη του, ὅποια καί ἂν εἶναι.

Καί τό ἐρώτημα: Εἶναι ποτέ δυνατόν αὐτή ἡ χαρά νά εἶναι ὑγιής; Ἀφοῦ εἶναι ἔκφραση καταστάσεως πού ὅλοι τήν καταλαβαίνουμε, τουλάχιστον ὅταν τήν βλέπουμε στους ἄλλους, ὅτι εἶναι κατάσταση νοσηρή. Εἶναι δυνατόν ποτέ, ἄρρωστο πράγμα νά δίνει ὑγιή χαρά;

Γι' αὐτό ὁ Κύριος ὅταν ἀνέστη ἐκ νεκρῶν εἶπε τό «χαίρετε». Γιά νά μᾶς ὑποδείξει ὅτι πρέπει νά ψάχνουμε γιά τήν ἀληθινή χαρά.

Μᾶς λέει τό Εὐαγγέλιο, ὅτι «ἔσπασε» ἡ καρδιά τοῦ ἁγίου καί δίκαιου Ἰωσήφ, τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας, ὅταν ὁ Χριστός, παρέδωκε τό πνεῦμα του καί πέθανε κατά τό ἀνθρώπινο πάνω στό Σταυρό. Δέν μπορούσε οὔτε νά τό σκεφθεῖ, πώς εἶναι δυνατόν νά τόν ἀφήσει νά μείνει κρεμασμένος στό Σταυρό, ἄταφος. Καί πῆγε στόν Πιλάτο, «τολμήσας», μετά ἀπό τόσο μίσος πού εἶχαν δείξει οἱ Ἑβραῖοι ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ. Πῆρε τό θάρρος ἢ καλύτερα ἔδειξε τόν ἥρωισμό, νά πάει στόν Πιλάτο καί νά τόν παρακαλέσει νά πάρει τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Κινδύνευε νά βρεῖ τόν μπελά του, ἂν τόν ἔπιαναν. Καί ὅταν ἀποκαθήλωναν τόν Κύριο καί τόν τοποθετοῦσαν στό μνημεῖο, οἱ μεγάλοι αὐτοῖ ἀπόστολοι Ἰωσήφ καί Νικόδημος, θρηνοῦσαν τόν Χριστό.

Ὅμως, ὅταν κάνει ὁ ἄνθρωπος τό καθήκον του, αἰσθάνεται χαρά. Ἁγία. Γλυκιά. Εἰρηνική. Καί προπαντός ἀκαταίσχυνη. Δέν ἔχει νά ντροπιαστεῖ ἀπό κανένα. Δέν μπορεῖ κανείς νά τοῦ παρατηρήσει ὅτι εἶναι ἔκφραση πάθους. Ὅτι

κεῖνο πού τήν γέννησε εἶναι σιχαμερό. Εἶναι χαρά ἀγία. Τό ἴδιο λέγει τό Εὐαγγέλιο γιά τίς μυροφόρες.

Τί λέει ἡ πείρα μας; Κλαίει τό παιδί τόν πατέρα του... Κλαίει, πονάει, ἀλλά ταυτόχρονα τελειώνοντας, ἔχει χαρά. «Ἔκανα τό καθῆκον μου σωστά», λέει, καί γεμίζει ἀπό εἰρήνη. Ἡ χαρά αὐτή προέρχεται ἀπό τόν πόνο. Πονεμένος, τήν ἔχεις. Ὅχι τραγουδώντας, οὔτε γλεντώντας, οὔτε ἠδονιζόμενος. Ἀλλά εἶναι χαρά, εἰρηνική, ἡρεμη, γλυκυτάτη.

Ἐπάρχει βέβαια ἡ χαρά τῆς ἀμαρτίας. Ἀλλά ὅταν τήν δοκιμάζεις, ἀμέσως μετά γεμίζεις ταραχή.

Ἔκανες τήν ἀμαρτία, καί γεμίζεις ταραχή...

2. Γιά ποιά χαρά μιλάμε;

Ποτέ δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι ὑπάρχει χαρά πού φέρνει ταραχή.

Καί ὑπάρχει χαρά πού φέρνει εἰρήνη καί γαλήνη καί ἡρεμία. Ἡ μία, εἶναι ἡ χαρά πού μᾶς τήν δίνει ἡ ὑπακοή στίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ χαρά τῶν παθῶν σώματος καί ψυχῆς. Καί ξέρετε ἀδελφοί ἕνα παράξενο πράγμα; Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δοκιμάσει τήν χαρά τήν πνευματική, δέν τοῦ χρειάζεται πιά χαρά σωματική. Εἶναι ικανοποιημένος. Δέν τόν ἀπασχολεῖ τί φαί θά φάει, γιά νά τό γλεντήσῃ τό φαί. Δέν τόν ἀπασχολεῖ ἡ παράνομη ἠδονή. Δέν θέλει νά ταπεινώσῃ τόν ἄλλο ἄνθρωπο γιά νά αἰσθανθεῖ χαρά. Δέν ἔχει καμιᾶ ὄρεξη νά πάει νά γλεντήσῃ στά νυχτερινά κέντρα. Ἔχει μέσα του χαρά. Δέν ζητάει χαρά.

Καί ἔχει χαρά, εἴτε εἶναι μόνος του εἴτε εἶναι παρέα μέ ἀνθρώπους. Εἴτε εἶναι νηστικός, εἴτε εὐρίσκεται σέ μία παρέα καί εὐφραίνονται. Εἴτε ἔχει πένθος, εἴτε ἔχει γάμο, εἴτε ἔχει ὁποιοδήποτε ἄλλο γεγονός στή ζωή του.

Ἀντίθετα, ἡ ἀμαρτία δημιουργεῖ στήν ψυχή καί στή συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου ταραχή, καί ἡ ταραχή ξεσπάει, φωνάζει. Καί κάνει τόν ἄνθρωπο θλιμένο καί πικραμένο. Νά μήν τοῦ ἀρέσει τίποτα. Ἀπό κεῖ καί πέρα, ὁ ἄνθρωπος μή ξέροντας τί τοῦ φταίει, ἔστω καί ἄν παριστάνει τόν ἔξυπνο καί τόν μορφωμένο, προσπαθεῖ νά σβύσει τόν στεναγμό τῆς ψυχῆς του, μέ τόν θόρυβο καί μέ τή συνεχή ἀπασχόληση. Τραγούδια, ραδιόφωνο, τηλεόραση, ντόρο, τρέξιμο. Μέ ἕνα καί μοναδικό σκοπό. Νά ξεχάσει τήν φωνή τῆς συνειδήσεώς του πού τοῦ λέει: «Δέν ἔχεις δικαίωμα νά ἔχεις χαρά, γιατί τά ἔργα σου δέν εἶναι καλά». Καί ὅσο πιά πολύ, ἀναζητεῖ τήν χαρά στήν ἀμαρτία,

τόσο περισσότερο στενάζει ή ψυχή του και ψάχνει νά βρεϊ μεγαλύτερη άμαρτία, γιά νά σιγάσει τόν πόνο τής ψυχής του.

3. Γεμάτο πορτοφόλι, άδεια καρδιά

Καί τό άποτέλεσμα; Βλέπουμε στόν σύγχρονο κόσμο, ότι μερικοί ποδοπάτησαν και ίσοπέδωσαν τίς έντολές του Θεού και τή συνείδηση και τρέχουν και κάνουν άμαρτίες. Ποϋ όμως χαρά; Πουθενά! Και διαβάζουμε στίς έφημερίδες, ότι νεαρά παιδιά, πού τά δίδαξαν οι γονείς τους και τό περιβάλλον τους, ότι δέν είναι τίποτα ή πορνεία και τά όποιαδήποτε άλλα αισχρά πάθη, είναι δυστυχημένα. Και άς λένε μερικοί χαζογέροντες: «Ρέ τρελλά πού είναι τά παιδιά σήμερα. Σήμερα δένουν τά σκυλιά μέ τά λουκάνικα. Νά ήμουν έγώ νεαρός...» Ή ταλαίπωρε γέρο πού πού δέν έχεις κουκούτσι μυαλό, γι' αυτό ήθελες νά είσαι νεαρός σήμερα;»

Καί τί γίνονται οι νεαροί; Παρότι έχουν όλη τήν έλευθερία νά κάνουν ότι θέλουν, ακούμε κάθε τόσο αυτοκτονίες νέων παιδιών. Ποιά παιδιά είναι αυτά; Εκείνα πού πηγαίνουν στην Έκκλησία; Εκείνα πού συμβουλευονται τούς ιερείς; Εκείνα πού κάνουν τό καθήκον τους; Ακούσατε ποτέ νά αυτοκτόνησε κανένα από αυτά τά παιδιά;

Καί γιατί αυτοκτονούν; Τό έξηγοϋν τά ίδια σε γραπτά τους.

Αισθάνονται: «άδεια». Ποιός αισθάνεται άδειος, απογοητευμένος, απελπισμένος; Ένα παιδί είκοσι χρονών. Γιατί; Γιατί άδειασε τήν καρδιά του και τήν ψυχή του μέ τήν άμαρτία. Ένω ο Χριστός μάς είπε: «Χαίρετε, έν Κυρίω». «Χαίρετε», μέ τήν έλπίδα τής άναστάσεως, μέ τήν έλπίδα τής αιώνιας ζωής και μέ τήν έκπλήρωση του καθήκοντος άπέναντι του Θεού και άπέναντι του πλησίον.

Γιά νά πράξει κανείς τό καθήκον του άπέναντι του πλησίον και του έαυτου του και του Θεού, έχει ανάγκη από πίστη. Πίστη στόν Χριστό. Γι' αυτό, μάς διδάσκει ή Αγία Γραφή: «όποιος επικαλεσθει τό όνομα του Κυρίου Ίησοϋ Χριστου θά σωθει». Τό είπαν και τό κήρυξαν οι άπόστολοι μπροστά σε όλους τούς άρχοντες των Ιουδαίων. «Αυτός πού έσταυρώθη και απέθανε, είναι ο σωτήρας του κόσμου. Και όποιος επικαλεστει τό όνομά του και του είπει: «Κύριε, Ίησοϋ Χριστέ, έλέησέ με τόν άμαρτωλό», θά σωθει».

Θά σωθει και σ' αυτή τή ζωή γιατί θά γεμίσει ή καρδιά του γαλήνη, ειρήνη, χαρά. Χαρά μόνιμη και άκαταίσχυνη. Θά σωθει και εκεί στην αιώνια ζωή, γιά νά χαίρεται άτελεύτητα μαζί μέ τούς άγγέλους και τούς άγίους.

4. Η ανάσταση και οι μάρτυρές της

Πηγή αληθινής χαρᾶς εἶναι ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Καί δυναμώνει τὴν ἀπόφασή μας νά κάνουμε ὅτι πρέπει γιὰ τόν Χριστό καί γιὰ τὴν ψυχὴ μας.

Πέθανε ὁ Χριστός στό Σταυρό. Ὅμως δέν ἔμεινε στόν τάφο. Γιὰ νά μᾶς ἀποδείξει ὅτι δέν τελειώνει ἐδῶ ἡ ζωὴ. Ἀλλά θά ἀναστηθοῦμε καί θά ζήσουμε στήν αἰώνια ζωὴ. Ἀκούσατε κανένα πεθαμένο νά ἀναστηθεῖ ποτέ; Ἄν σᾶς πεῖ κανένας, «ξέρεις ἀναστήθηκε ὁ παπποῦς μου ἢ ἡ γιαγιά μου ἢ ὁ θεῖος μου» τό πιστεύετε ποτέ;

Τότε, πῶς μιᾶμε γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ;

Τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ οἱ ἀπόστολοι δέν τὴν ἔγραψαν ἀπὸ κάποιες ψεύτικες ἐντυπώσεις τους. Τόν εἶδαν τόν Χριστό ὀλοζώντανο μπροστά τους, μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνάστασή του. Πρῶτη, δεύτερη, τρίτη ἡμέρα. Σαράντα ἡμέρες τόν ἔβλεπαν συνεχῶς. Ἐρώτημα: Μπᾶς καί μᾶς λένε ψέματα; Μήπως ἀπατοῦν;

Ἔ, πῶς νά μᾶς ἀπατοῦν εὐλογημένε. Ὅλοι γιὰ τὴν δόξα καί γιὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ σφαγήκανε. Ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἀποστόλους, ὁ μόνος πού πέθανε φυσικό θάνατο, ἦταν ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Ἀλλά καί αὐτός ὑπέφερε τὰ πάντα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπέμειναν σταυρό, μαρτύρια, κρέμασμα, σφαγὴ μέ ξίφος. Μποροῦν νά λένε ψέματα ἐκεῖνοι πού σφάζονται γιὰ κάτι πού πιστεύουν; Δέν εἶναι δυνατόν ποτέ;

Ἐρώτημα δεύτερον: Οἱ ἀπόστολοι λένε ὅτι τόν εἶδαν τόν Χριστό καί τόν ψηλάφησαν. Μήπως ἀπατήθηκαν; Μήπως δέν κατάλαβαν καλά; Ἀπάντηση: Τὰ συναισθήματα πού ἔχω στήν καρδιά μου, μποροῦν νά μέ ἐπηρεάσουν καί νά κάνω λάθος. Τό ἴδιο καί οἱ ιδέες πού ἔχω στό μυαλό μου. Ἀλλά ὅ,τι πιάνω μέ τὰ χέρια μου, ξέρω μέ βεβαιότητα τί εἶναι. Σίδερο, ξύλο, φωτιά πού καίει. Αὐτά, τὰ χειροπιαστά, δέν εἶναι ιδέες γιὰ νά κάνω λάθος εἶναι συγκεκριμένα πράγματα. Καί κάτι ἀκόμη: δέν εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πού μαρτυρεῖ γιὰ τὴν ἀνάσταση. Δώδεκα ἀπόστολοι μαζί τόν εἶδαν τόν Χριστό. Μποροῦν νά ἀπατηθοῦν δώδεκα ἄνθρωποι μαζί; Μήπως τό περίμεναν; Δέν τό περίμεναν!

Κάποια ἄλλη φορά πού τόν εἶδαν, ἦταν πεντακόσιοι μαζί. Πεντακόσιοι ἄνθρωποι μαζί, κάνανε λάθος; Καί κουβέντιασαν μαζί του καί ἔφαγαν. Βάλανε τὰ χέρια τους στήν πλευρά του. Ἀγκάλιασαν τὰ πόδια του καί τὰ φίλησαν. Πῶς εἶναι δυνατόν νά κάνουν λάθος; Οὔτε ἀπατοῦν οἱ ἀπόστολοι οὔτε ἀπατήθηκαν.

Τί μένει; Εἶναι ἀληθινά ὅσα λένε γιὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Καί σήμερα, έχουμε τούς ανθρώπους πού πίστευσαν στην άγια ανάσταση. Ὁ ἅγιος Νεκτάριος πίστευσε σωστά στην ανάσταση τοῦ Χριστοῦ καί στην αἰώνια ζωή καί γι' αὐτό κάνει θαύματα. Ὁ ἅγιος Γεράσιμος στην Κεφαλληνία, γιά τήν ανάσταση τοῦ Χριστοῦ καί τήν αἰώνια ζωή, μπήκε σ' ἕνα ὑπόγειο σπήλαιο. Καί ἔζησε χρόνια πολλά. Πῶς ἔζησε; Γεμάτος εἰρήνη καί χαρά, προσευχόμενος πρός τόν Χριστό. Ἦταν πιά εὐτυχισμένος ἀπό ἐκείνους πού γλεντᾶνε στά νυχτερινά κέντρα. Καί μέχρι σήμερα, ὄχι μόνο θαύματα κάνει, ἀλλά τά δαιμόνια τόν τρέμουν.

Ἄς καταλάβουμε πόσο ἀδικοῦμε τόν ἑαυτό μας, πού ἀναζητοῦμε τήν χαρά ὄχι στην ανάσταση, ὄχι κοντά στόν Χριστό, σύμφωνα μέ τίς ἐντολές του, ἀλλά μακριά ἀπό τόν Χριστό καί στην ἁμαρτία.

Καί ἄς τόν παρακαλέσουμε, νά μᾶς φωτίζει καί νά μᾶς συνετίζει, νά ἐπικαλούμεθα τό τό ὄνομά του τό ἅγιο ὄχι τυπικά, ἀλλά οὐσιαστικά. Τό «Κύριος», νά τό λέμε ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μας. Καί τό «ἐλέησόν με», νά τό λέμε μέ κατάνυξη. Παρακαλώντας τόν Χριστό νά μᾶς στείλει τήν χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματός του, νά μᾶς φωτίσει, νά μᾶς καθαρίσει, νά μᾶς ἀγιάσει, νά γεμίσει τήν καρδιά μας εἰρήνη καί χαρά. Ἀμήν.-